

Φασουλῆς καὶ Περικλείου,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

- Φ.—Τί νὰ σοῦ πῶ, βρε Περικλή!.. σοῦ ἔρχεται νὰ σκάσης...
'στὸν Δεληγιάννη ἔδωσε αὐτὸς ὁ Κουρτοπάσης
κι' ὀγδόην διακοίνωσιν, κι' ὁ Δεληγιάννης πάλι
ἀπήντησε καὶ εἰς αὐτήν, καθὼς καὶ εἰς τὴν ἄλλη.
Μὰ τί φρικτὸ μαρτύριο!.. τί βάσανο, θεέ μου!..
ἂν ὁμως τώρα μ' ἐρωτᾷς καὶ περὶ τοῦ πολέμου,
σοῦ λέγω πῶς ὁ πόλεμος ἀρχίξ' ἀπὸ Δευτέρα
ἀπὸ τὸν Ἴστρον, Περικλή, ὡς 'στὸ Αἰγαῖον πέρα.
- Π.—'Ἰτε λοιπὸν πρὸς τὰ ἔμπρός, ὦ παῖδες τῶν Ἑλλήνων.
- Φ.—Ναὶ μὲν ἐπῆλθε ὑφείεις 'στὸν πυρετὸν ἐκείνον,
ναὶ μὲν τοῦ ἐνθουσιασμοῦ ἐξέπεσαν τὰ φόντα,
ἀλλὰ 'στὴν πόρτα τοῦ κουφοῦ ὄσο κι' ἂν θέλῃς βρόντα.
- Π.—Τί ἐννοεῖς, βρε Φασουλῆ;
- Φ.— Καὶ δὲν καταλαμβάνεις;
Δὲν κύπτει τὸν αὐχένα του ποσῶς ὁ Δεληγιάννης.
- Π.—Τί ἐννοεῖς;
- Φ.— Τί ἐννοεῖς; τί ἐννοῶ; νά! πέντε μὲς 'στὴ μούρη,
γιατὶ δὲν ὑποφέρεσαι ἀληθινά, γαιδοῦρι.
Νά! ἐννοῶ πῶς ἡ Ἑλλάς θὰ πολεμήσῃ τώρα,
καὶ ἂν ὁ Γλάδστων πρὸς στιγμὴν μᾶς ἔκοψε τὴ φόρα,
κι' ἂν φαίνεται πρὸς τὸ παρὸν μπουνάτσα καὶ γαλήνη,
ἀλλ' ἀπὸ μέσα βράζομε σὰν φλογερὸ καμίνι.
Τοιουτοτρόπως, Περικλή, κι' ἡ Αἴτνα ἠσυχάζει,
ἀλλ' ἔξαφν' ἀναφλέγεται καὶ μύδρους μᾶς τινάζει,
κι' ἐνῶ ἡ Μαύρη Θάλασσα νομίζεις πῶς κοιμάται,
γιὰ μιὰ στιγμὴ σηκώνεται καὶ λυσοσῶδῶς μυκᾶται,
κι' ἐνῶ γυναῖκες μερικαῖς τῆς ἠσυχίας σοῦ κάνουν,
δὲν ξέρω πῶς, βρε Περικλή, τὰ νεῦρα τῶν τῆς πιάνουν,
καὶ βγάδουν τὴν παντοῦφλα τῶν καὶ σ' ἀρχινοῦν 'στὸ
[ξύλο
καὶ σὺ γυρνᾷς ἐδῶ κι' ἐκεῖ σὰν τᾶλογο 'στὸ μῦλο.
- Π.—Βρε τί μοῦ λές;
- Φ.— Τί νὰ σοῦ πῶ καὶ τί νὰ σοῦ μιλῆσω;
ρέμμα βαθύ καὶ ἀπ' ἔμπρός, ρέμμα βαθύ καὶ πίσω.
Κι' ἂν ἔπεσε ἡ φόρα μας, ἄλλος κανεὶς δὲν φταίει,
παρὰ ὁ Γλάδστων μοναχά κι' αὐτὸς ὁ Κιμπερλέυ.
'Ο σιρ Ρουμπὸρδ ἐρέθισε τὰ νεῦρα μας σπουδαίως;
κι' ἐκτύπησε τὰς θύρας μας ὁ πόλεμος ραγδαίως,
ἀλλὰ ὁ λόρδος Σῶλσβουρν εὐδόκησε νὰ πέσῃ,
κι' ὁ κύριος Οὐίλλιαμ μᾶς ἔκοψε 'στὴ μέση.
- Π.—Καὶ ἂν ὁ Γλάδστων, Φασουλῆ, ποῦ ἔχει λίγη γνῶσι,
ἀποφασίσῃ μερικὸ καὶ εἰς ἐμᾶς νὰ δώσῃ,
χωρὶς νὰ γίνῃ πόλεμος, τί λέγεις περὶ τούτου;
- Φ.—Δὲν ξέρω κι' ὁ Οὐίλλιαμ τί ἔχει μὲς 'στὸ νῦν του,
ἀλλὰ σοῦ λέγω, Περικλή, ὀρθά καὶ τιμημένα,
ὅτι ἐγὼ δὲν δέχομαι συμβιβασμὸν κανένα.
Καὶ ἂν ὁ Θεωράκης μας αὐτὸς ὑποχωρήσῃ,
ἐγὼ διαμαρτύρομαι σ' Ἀνατολή καὶ Δύσι,
τοὺς κρέσβεις; ὄλους ἀπ' ἐδῶ γιὰ μιὰ στιγμὴ τοὺς
[διώχνω,
τὸ ἔθνος πρὸς τὸν πόλεμον ἐγὼ μονάχος σπρώχνω,

- ἀνοίγομαι 'στὸ πέλαγος μὲ ψαριανὸ καΐκι,
καρφόνω τὴ σημαία μας μὲς 'στὴ Θεσσαλονίκη,
τραβῶ καὶ τοῦ Κατσιμπαλι ἐκείναις τῆς χιλιάδες,
κι' ἀφίνω εἰς τὸν βόρβορον ἐσᾶς τοὺς μασκαράδες.
Μωρὲ μὰ τώρα ποῦφθασε ὁ κόμπος εἰς τὸ κτένι,
ὡς σωτηρίαν ὁ καθεὶς τὸν πόλεμον προσμένει.
- Π.—Καὶ πάλι γιὰ τὸν πόλεμον τὰ ἴδια τσαμπουνίζεις,
καὶ βλέπω πῶς τὰ πράγματα πολὺ τὰ ἐρεθίζεις.
- Φ.—Φωνὴ βοῶντος, Περικλή, ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου.
- Π.—'Ἄς μὴν τὸ ἐρεθίζωμε πολὺ, βρε Φασουλῆ μου...
μὲ τὸ γλυκύ, βρε μάτια μου, καὶ κατὶ τι θὰ γίνῃ.
- Φ.—'Απηύθησα νὰ ζῶ ζῶν ἄθλιαν ἐν εἰρήνῃ.
'Ἐπιθυμῶ τὸν πόλεμον, τὰς μάχας καὶ τὸ αἷμα,
καὶ ἀπὸ ρόδα Πλαταιῶν 'στὴν κεφαλὴν μου στέμμα,
ἐπιθυμῶ τὰς ἀστράπας, τοὺς κρότους καὶ τὰς νίκας,
καὶ σχιζομένας νὰ ἰδῶ τὰς διεθνεῖς συνθήκας,
εἰς τὰ πεδία τῆς τμηῆς δαφνοστεφῆς νὰ σπεύσω,
κι' εἰς ἠρωίδος ἐνθερμον ἀγκάλην νὰ ἐκπνεύσω.
'Ἀχ! πότε θᾶλθη ρεμπελιὸ νὰ κόψωμε Πασσάδες,
καὶ νὰ γλυκοφιλήσωμε Χανούμισσαις κυράδες;
- Π.—'Ἄς μὴν τὸ ἐρεθίζωμε πολὺ, βρε ἀδελφέ μου...
- Φ.—Σήκω, μωρέ, κι' ἐσήμανε ἡ σάλπιγξ τοῦ πολέμου.
'Ἐρέθισε τὰ νεῦρα σου, ὡσάν κι' ἐμὲ φλογίσου,
μὲ δύναμιν ἐξ οὐρανοῦ καὶ τόλμην ἐξοπλίσου,
καὶ ἀρπαξέ'στα χέρια σου μπουρλότα καὶ τορπίλλας
καὶ κρουσιφλόγους φοβεράς κι' ἐγκαιροφλέκτους ὕλας,
καὶ κάψε τρία τέσσαρα τῶν Τουρκικῶν δικρότων,
καὶ τὴν ἐστίαν δόξασε τῆς δόξης καὶ τῶν φώτων.
Κάμε καὶ σὺ σὰν Ἕλληνας καμμιὰ μεγάλη φέστα,
νὰ πάρῃς τοῦ Κατσιμπαλι, βρε Περικλή, τὰ ρέστα.
- Π.—'Ἄς μὴν τὸ ἐρεθίζωμε πολὺ καὶ δὲν συμφέρει.
- Φ.—'Ἐρεθισμὸς χρειάζεται χειμῶνα καλοκαίρι,
ἐρεθισμὸς χρειάζεται καὶ τώρα εἰς τὸ γένος,
κι' ἐγὼ γιὰ νᾶχω αἴσθημα καὶ νᾶμ' ἐρεθισμένος,
μὲ τὴν κυρίαν Φασουλῆ νυχθημερὸν μαλλόνω,
μὲ κυνηγᾷ, τὴν κυνηγῶ, στριμόνει καὶ στριμόνω,
μοῦ δίνει μιὰ, τῆς δίνω δρό, μὲ πιάνει καὶ τὴν πιάνω,
μὲ πολεμεῖ, τὴν πολεμῶ, δαγκάνει καὶ δαγκάνω,
ἀπὸ τὸν τοῖχο ξεκορεμῶ τὰ δύο μου τουφέκια,
καὶ τῆς τραβῶ, βρε Περικλή, κανένα δρό φυσέκια.
Δὲν πρέπει τόπον τῇ ὀργῇ, βρε ἀδελφέ, νὰ δίνῃς,
κι' οὔτε τὸ αἴσθημα ποτὲ πεσμένο νὰ τάφινῃς,
πρὸ πάντων δὲ καὶ μάλιστα σ' αὐτὰς τὰς περιστάσεις,
ὅπου μᾶς ἐξεθέωσε αὐτὸς ὁ Κουρτοπάσης
μ' ἐκείναις τῆς τρεχάλας του καὶ τὰς διακοινώσεις,
ποῦ σοῦρχεται, μὰ τὸ σταυρό, νὰ τὸν ξυλοφορτώσῃς.
Πρέπει νὰ κάνῃς κατὶ τί, πρέπει νὰ κάνῃς κατὶ,
γιὰ νᾶχῃς πάντα αἴσθημα καὶ φούρκα καὶ γεινάτι,
κι' ἂν παύσῃ ὁ ἐρεθισμὸς νὰ ἐξυπνᾷ τὸ γένος,
ἐγὼ θὰ ἐξακολουθῶ νὰ εἶμ' ἐρεθισμένος,
καὶ θᾶχω λαύρα καὶ φωτιὰ σὲ τούτα μου τὰ στήθια...
- Π.—Μ' αὐτὰ ποῦ εἶπες, Φασουλῆ, μ' ἐρέθισες 'στ' ἀλήθεια,
καὶ λάβε πέντε χαστουκιάς, τσιφούτη τοῦ διαόλου,
κι' ἄς μὴν τὸ ἐρεθίζωμε εἰς τὸ ἐξῆς καθόλου.

Ἱστορία Ἐθνικὴ
Παππαρηγοπουλική.

Καὶ τὸ ἕκτον τεῦχος βγήκε
καὶ 'στὸ ἑβδομὸ ἐμπήκε,
καὶ ἂν θέλῃς ν' ἀγοράσῃς,
μιὰ δραχμὴ γι' αὐτὴν θὰ σκάσης.
'Ο Ἀνέστης τὴν ἐκδίδει
τοῦ ποτὲ Κωνσταντινίδη.